

(szino)líra

torzósótár

aszkéta

az érzelmi palettán a kéj elérhetetlen fantomja jöhetett legelől különben is valamiféle családi kéjben fogantatva kevéske fantáziával a virtuális bölcsességet lapszusként tágítva puha meleg oltalom lehetett az anyaöl az első szoptatás mohó örömeit már láthatod bármelyik kis állaton s mire az értelem törekeny csírája nyiladozni kezdett már ott találtad magad éterinek tűnő fák alatt a simogató árnyékokkal szűrt napon mély aggodásokba csomagolva ám mégis szabadon hisz nem éreztél még semmilyen háttérrel hogy a romlott korban miként fog felnőni ez a vészna kisgyerek sokáig infantilisán szökdelve iskolába mely vidéken akkor még amolyan középkori lehetett mégis a szorongások mögül sugározta az élvezetet miként a kamaszkor izgalmas bája mely a vetélkedés és a nyiladozó szerelem magasiskolája majd tobzódás a családban és a nagy italos évek még szerény írói sikerekről is szólhatok melyeket az öntelt percekben nem babrált meg az enyészet mégis mikor végső szikkadásba merevülsz felrövedezik benned egy különös aszkéta sorsa remete életed milyen lehetett volna és döbbenet érzed hogy nem tudsz dönteni

aszott

egy idő után a kisfiú picit már röstellkedett mikor anyuka ölébe vette a gyermeket és a múltból hozott kis didaktikus verseit nagy átéléssel fülembé búgta amiktől egyszerre támadt a szomjas lelkemben valamilyen meleg nyugalom mert akkor is létezett már a családok éve s az epikusnak indult dalocskák közül az nem tűnt leginkább feledésbe melyben a szegénység és a gazdagság között választani kellett ugyanakkor még csak zsigerekben érezve a későbbi trendet a szeretet mögött némi lemondás is bujkált megroppantva sunyin a sugallat súlyát melyből kamaszodva már nem sugárzik a hogyan tovább új felismerése és hogy az aszott emberek rút sorsa végül is mivégre amikor a ragaszkodás ideje kimerül aztán a magányosnak indult öregkorban az eltűnt emlékgöngy hattyúi képe fölmerül ahogy az uralkodó banda a kissé gyanús szellemi örökség eszméjét tátott vagonjaiba tolja át de már véletlenül sincs mellé fűzve az az egykoron fátyolos tekintetekre csábító versvilág midőn az elhagyatott kastélyokba visszamásznak a lírai futamok helyett sortüzét ontva a propagandának az utókorra hagyva aljas jellemük kívánatos hozadékát

asszimilál

a növények ebben is a legkülönbek mikor testükkel fényre szöknek lélegző szövetükbe építve a sok mihaszna szervetlen anyagot duzzadt hajtásaikkal tisztelve meg az éltető napot melynek melegében még a fagyos tekintetekből is előmerészkedik valami különös reménysugár melyet nem érint a gond mi lesz holnap s holnapután a múltának dohos lépcsőfokán leereszkedve hol már semmilyen irányba nem kúszik az ember kedve mivel előre halott s még nyelvünk is mily hasznosan asszimilál mintha nem a homo mondaná hanem valamilyen furcsa logika szerint éri el a hangzás az emberit legfeljebb olykor a leírásán vitatkozva de ekkor már megint felbukkan nembeliségünk az összeférhetetlen és a ronda felmutatva saját maga termelte káoszát és akkor még nem említettük az ősi édent borogató politikát amely persze mindig visz valahová viszont benne sosem érintheted meg a csodát mikor be-beindul egy-egy náció hogy asszimilálni volna jó a medence közepén csak a migránst nyomja le a vak nemzeti büszkeség miközben ezerszer keresztelkedve ismét rovást írna s hegyes nyíllal löne a barom ha a népség imígyen kifosztható

SZLUKOVÉNYI KATALIN

Csak lenni

*Csak lenni, lenni, nem csinálni semmi
nélkülözhetőt, mint a fű, a fák,
belenőni a nekünk rendelt térbe,
figyelni, hogy változik a világ,*

*heverni, mint a jóllakott oroszlán,
konzervgazellát nem spájzolni be,
nem hagyni, hogy a létet eltakarja
a folytonos cselekvés kényszere,*

*a tettet pedig a bizonygatás, a
statisztika és a reflexió,
csak türelmesen várni a halálra,
és közben élvezni, hogy élni jó.*